

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 2.

15 stycznia 1926.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
1. Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1926 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiatach: prużańskim w okręgu sądu okręgowego w Grodnie i kobryńskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku	14
2. Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1926 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie lidzkim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie	14

OKÓLNIKI:

№ 1128/II. O./25 w sprawie ustalenia w służbie państwowej urzędników przyjętych do służby po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64 poz. 630).	15
№ 1130/II. G. S./25 w sprawie spłaty wierzytelności, obciążających nieruchomości państwowe	16
№ 1133/I. U./26 w sprawie uregulowania postępowania w celu wydobycia z Ameryki spadków, premij asekuracyjnych i sum odszkodowawczych, przypadających obywatelom polskim	17

PISMO OKOLNE:

№ 963/III. A. W./25 w sprawie obowiązku oznaczania datą przyjęcia podań, składanych przez więźniów do władz sądowych i innych	20
№ 964/III. P. W./25 w sprawie rejestracji więźniów karnych.	21
№ 966/II. G. S./25 w sprawie sposobu wystawiania asygnacyj	22
№ 968/II. G. S./26 w sprawie wyłączenia Generalnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów z budżetu Administracji	23

KOMUNIKAT:	Str.
w sprawie przyjmowania na wadja i kaucje akcyj Banku Polskiego . . .	24
RUCH SŁUŻBOWY	24
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	24
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyśle	24

1.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1926 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiatach: prużańskim w okręgu sądu okręgowego w Grodnie i kobryńskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. № 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Wylacza się gminę Matjasy z II rewiru śledczego powiatu prużańskiego i włącza się ją do I rewiru śledczego powiatu kobryńskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lutego 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

Dr. S. Piechocki

2.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1926 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie lidzkim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. P. K. P. № 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Utworzoną rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. № 16 poz. 110) gminę wiejską Orany włącza się do III rewiru śledczego powiatu lidzkiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lutego 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

Dr. S. Piechocki

OKÓLNIK № 1128/II. O./25

w sprawie

ustalenia w służbie państwowej urzędników przyjętych do służby po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64 poz. 630).

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych, oraz do Komisji Kodyfikacyjnej.

Nadesłany przez Prezydium Rady Ministrów pismem z dnia 10 grudnia r. b. № 11842 okólnik № 138 niniejszem podaję do wiadomości i stosowania:

„Ze strony niektórych Ministerstw podniesioną została wątpliwość, w jaki sposób winno się odbywać ustalenie w służbie państwowej urzędników, przyjętych do służby po wejściu w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64 poz. 630) i czy pracownicy kontraktowi, którzy po wejściu w życie wymienionego rozporządzenia otrzymali nominację na urzędników stałych z zastrzeżeniem, wynikającym z art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej, podlegają działaniu tego rozporządzenia, czy też winni być traktowani narówni z urzędnikami nowoprzyjętymi do służby.

W poruszony sprawie udziela się następującego wyjaśnienia:

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej nie traktuje sprawy ustalenia urzędników w służbie państwowej generalnie, lecz tylko normuje kwestję wykonania jednego z warunków, wymaganych przy ustaleniu przez art. 116 wspomnianej ustawy, a mianowicie kwestję obowiązku złożenia egzaminu praktycznego, względnie zwolnienia od tego obowiązku. Rozporządzeniem powyższym są objęci przytem tylko ci urzędnicy, którzy w dniu jego wejścia w życie pozostawali w quasi — stałej służbie państwowej (z zastrzeżeniem wynikającym z art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej). Jako przepis przejściowy, wprowadzający jedynie pewne ulgi w egzaminach dla urzędników stałych dawniejszych, rozporządzenie z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64 poz. 630) nie może tem samem być stosowane zarówno do urzędników prowizorycznych, jak i w szczególności do urzędników kontraktowych, którzy nie byli nigdy urzędnikami w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej, a także i do urzędników nowoprzyjętych do służby już po wejściu w życie wymienionego wyżej rozporządzenia.

Procedura przyjmowania urzędników do służby państwowej oraz ich mianowanie na stałe w tej służbie unormowane jest przez odnośne artykuły ustawy o państwowej służbie cywilnej oraz przepisami wykonawczymi, zawartymi w rozporządzeniach Rady Ministrów o służbie przygotowawczej i o egzaminie na stanowiska służbowe i tylko na ich podstawie winno się odbywać przyjmowanie kandydatów do państwowej służby cywilnej, poddawanie ich egzaminowi praktycznemu oraz ich ustalenie w służbie państwowej.

W szczególności więc, jeżeli chodzi o urzędników, którzy po dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64 poz. 630) uzyskali nominację na „stałych z zastrzeżeniami wynikającymi z art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej”, jako też urzędników prowizorycznych i pracowników kontraktowych winni być względem nich stosowane odpowiednie rozporządzenia Rady Ministrów o służbie przygotowawczej

i o egzaminach praktycznych, wydane w wykonaniu art 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej, — dopiero po dopełnieniu tych warunków może być brana pod uwagę ewentualność ustalenia ich w służbie państwowej”.

Warszawa, dnia 24 grudnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1130/II. G. S./25

w sprawie

spląty wierzytelności, obciążających nieruchomości państwowe.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Celem unormowania kwestji spląty wierzytelności hipotecznych, obciążających nieruchomości państwowe, Ministerstwo Skarbu zawiadomiło, że w budżecie Ministerstwa Robót Publicznych winny być preliminowane kredyty, przeznaczone jedynie na splatę przedwojennych wierzytelności, o ile obciążają one nieruchomości państwowe, które (z wyjątkiem budynków wojskowych) z chwilą powstania Państwa Polskiego na mocy postanowień traktatów pokojowych przeszły na własność Polskiego Skarbu Państwa.

Kredyty na splatę wierzytelności hipotecznych, obciążających nieruchomości, nabyte przez Polski Skarb Państwa drogą kupna-sprzedaży darowizny i t. p., należy preliminować w budżetach tych ministerstw, które daną nieruchomość użytkują, względnie z których kredytów została pokryta cena kupna i to tak w wypadku, gdy dana wierzytelność pochodzi z czasów przedwojennych jak i w wypadkach jej powstania z powodu niezapłaconej reszty ceny kupna.

Splatę wierzytelności, hipotecznie zabezpieczonych na budynkach, należących do przedsiębiorstw państwowych (zorganizowanych samoistnie lub prowadzonych na zasadach przedsiębiorstwa) i monopoli, winna obciążać kredyty odnośnych przedsiębiorstw względnie monopoli, bez względu na rodzaj i czas ich powstania.

Wierzytelności hipoteczne, obciążające budynki wojskowe należy splacać z budżetu Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Podane wyżej postanowienia mają analogiczne zastosowanie co do sposobu preliminowania kredytów za opłatę procentów od odnośnych wierzytelności.

Zawiadamiając o tem, oznajmiam, że wydatki, obciążające z powyższego tytułu budżet Ministerstwa Sprawiedliwości, należy preliminować na § 5 poz. 1, sumy zaś, które w myśl powyższych wskazówek mają być preliminowane w budżecie Ministerstwa Robót Publicznych, należy wykazać właściwym okręgowym dyrekcjom robót publicznych.

Warszawa, dnia 29 grudnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1133/I. U./26

w sprawie

uregulowania postępowania w celu wydobycia z Ameryki spadków, premij asekuracyjnych i sum odszkodowawczych, przypadających obywatelom polskim.

Do wszystkich Sądów.

Realizacja spadków jak również premij asekuracyjnych i odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki pozostałych w Ameryce, a przypadających obywatelom polskim, zamieszkałym w kraju, prowadzona ze szczególną starannością przez Konsulaty nasze w Ameryce, napotyka ustawicznie na trudności, które wynikają przeważnie z niedokładnego postępowania sądów polskich przy sporządzaniu dokumentów, potrzebnych w tym celu Konsulatom.

Wskutek tego zdarza się, że dokumenty muszą być nieraz kilkakrotnie zwracane sądowi do uzupełnienia, co powoduje opóźnienie rewindykacji tych sum, a niekiedy (jak w sprawach odszkodowawczych) nawet ich utratę.

W celu zapobieżenia podobnym niedokładnościom i usterkom oraz w celu możliwego uproszczenia i przyspieszenia tych spraw, Ministerstwo Sprawiedliwości wydaje następującą instrukcję:

A. Zasady ogólne.

Konsulaty polskie w Ameryce będą przysyłały rekwizycje w sprawach spadkowych, ubezpieczeniowych i odszkodowawczych bezpośrednio sądom pokoju względnie powiatowym.

Przy wykonywaniu takich rekwizycji należy postępować z jaknajwiększym pośpiechem, a sąd wezwany winien zastosować się ściśle do wskazówek niniejszej instrukcji, o ile wyjątkowo Konsulat nie żąda jakiejś specjalnej czynności lub formalności.

Po załatwieniu rekwizycji sąd przysyła wszystkie akta prezesowi przełożonego sądu okręgowego, którego obowiązkiem będzie skontrolować prawidłowe wykonanie rekwizycji i należyte sporządzenie dokumentów oraz, stosownie do stanu sprawy, nadać rekwizycji dalszy bieg. W szczególności prezes sądu okręgowego prześle żądane dokumenty bezpośrednio Konsulatowi lub Ministerstwu Sprawiedliwości, o ile ich legalizacja przez Ministerstwo będzie potrzebna, albo wreszcie gdyby zachodziła potrzeba wykonania dalszych jeszcze czynności w okręgu innego sądu pokoju (powiatowego), odstąpi akta temu sądowi.

Gdyby się okazało, że sąd, do którego Konsulat skierował rekwizycję, jest miejscowo niewłaściwy do jej wykonania, sąd ten odstąpi rekwizycję sądowi właściwemu.

W wypadkach wątpliwych sąd wezwany winien zwrócić się o wyjaśnienie do Ministerstwa Sprawiedliwości.

B. Sprawy spadkowe.

I. W sprawach spadkowych sporządzać należy następujące dokumenty:

a) wyciąg metrykalny rodziny zmarłego (o ile możliwości w formie tablicy genealogicznej). Wyciągu takiego należy zażądać od właściwego urzędu stanu cywilnego. Wyciąg powinien zawierać datę urodzenia i ewentualnie ślubu spadkodawcy, imiona i nazwiska jego najbliższych krewnych, którzy mogą być powołani do spadku: żony, męża, dzieci, rodziców, rodzeństwa i t. d., daty urodzenia i ewentualnie ślubu oraz śmierci tychże. Jeżeli sporządzenie takiego tabelarycznego wyciągu napotyka na trudności (np. gdy metryki spadkobier-

ców znajdują się w różnych urzędach stanu cywilnego), należy przedłożyć poszczególne metryki. O ile księgi stanu cywilnego zaginęły, zostały spalone lub wywiezione podczas wojny, należy to w osobnym protokole zaznaczyć i nadesłać Konsulatowi zaprzysiężone zeznania przynajmniej dwu wiarogodnych świadków, znających rodzinę zmarłego, którzyby podali imiona i nazwiska oraz inne wspomniane wyżej dane;

b) pełnomocnictwo oryginalne, którego formularz w języku polskim i angielskim Konsulat dołącza zawsze do rekwizycji. W pełnomocnictwie należy wypełnić koniecznie tekst polski (tekst angielski wypełnia Konsulat). Pełnomocnictwo winny podpisać wszystkie osoby, które mogą być powołane do spadku. Osoba nie umiejąca pisać podpisuje się znakiem własnoręcznym (w formie krzyżyków lub kółek) w obecności dwu świadków, z których jeden wpisuje jej imię i nazwisko na dokumencie obok znaku ręcznego, przyczem obaj świadkowie kładą na dokumencie swoje podpisy, stwierdzając, że powyższy znak ręczny pochodzi istotnie od danej osoby, znanej im osobiście. Wszystkie podpisy muszą być położone pod tekstem angielskim. W imieniu małoletnich i innych osób, pozostających pod pieczę, których imiona i nazwiska winny być zamieszczone w tekście pełnomocnictwa, podpisuje ich zastępca prawny, przyczem winien zaznaczyć przy podpisie swój charakter zastępcy prawnego oraz wymienić osoby, które zastępuje. Jeżeli ten zastępca prawny jest równocześnie spadkobiercą, winien pełnomocnictwo podpisać dwa razy, raz w imieniu własnem a drugi raz imieniem osób zastąpionych.

Spadkobierców należy pouczyć, że udzielenie pełnomocnictwa osobom prywatnym (agentom, bankierom i t. d.) mogłoby ich narazić na wyzysk i stratę i że wobec tego w ich własnym interesie leży wystawienie pełnomocnictwa na rzecz polskich władz konsularnych.

Jeżeli spadkobiercy wzbraniają się podpisać pełnomocnictwo na rzecz Konsulatu polskiego, należy o tem spisać protokół i przesłać go (v. ust. A) Konsulatowi wzywającemu, wstrzymując się od wszelkich dalszych czynności w tej sprawie.

Jeżeli tylko niektórzy spadkobiercy odmawiają podpisania pełnomocnictwa na rzecz Konsulatu, należy zamieścić o tem wzmiankę w osobnym protokole, zresztą zaś rekwizycję w całości wykonać.

Jeżeli spadkobiercy, którzy obecnie upoważniają Konsulat do zastępstwa, lub niektórzy z nich, udzielili już przedtem pełnomocnictwa w danej sprawie innej osobie, winni wyraźnie oświadczyć do protokołu, iż dawne pełnomocnictwo odwołują;

c) odpis decyzji o ustanowieniu opieki; o ile chodzi o małoletnich w b. zaborach austriackim i pruskim „dekret opiekuńczy”, na terenie zaś b. zaboru rosyjskiego — „uchwała Rady familijnej”. Na decyzji tej należy wyraźnie zaznaczyć, że zastępca prawny faktycznie urząd objął i że jest uprawniony do odbioru spadku, przeznaczonego dla osób, które zastępuje.

II. Wszystkie dokumenty winny być zalegalizowane w toku instancji sądowych, tudzież przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Spraw Zagranicznych. O ewentualnej potrzebie dalszej legalizacji przez Konsulat Stanów Zjednoczonych Am. Półn. lub innego państwa amerykańskiego będzie w każdym poszczególnym wypadku zamieszczona w piśmie rekwizycyjnym.

Wyciągi metrykalne względnie metryki może także w byłym zaborze austriackim i pruskim dla przyspieszenia sprawy zalegalizować sąd powiatowy, jeżeli znany mu jest podpis urzędnika stanu cywilnego, który wystawił wyciąg metrykalny lub metrykę; w przeciwnym razie legalizacja tego dokumentu musiałaby być dokonana przez władze polityczne aż do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych włącznie.

Za legalizację w toku instancji sądowych uważa się legalizację uskutecznioną:

a) przez sędziego pokoju lub powiatowego i
b) przez prezesa sądu okręgowego lub upoważnionego w tym celu sędziego sądu okręgowego, których wzory podpisów są nadsyłane Ministerstwu Sprawiedliwości w myśl pisma okólnego z dnia 10 listopada 1923 r. № 604/1.U./23 (Dz. Urz. Min. Spraw. z r. 1923 № 23 str. 606).

Niedopuszczalna jest legalizacja dokumentów przez urzędników kancelaryjnych, gdyż ustawodawstwo amerykańskie wymaga, aby legalizacja była dokonana przez sędziego lub notariusza.

Przy legalizacji dokumentów należy postępować w sposób następujący: sędzia pokoju (powiatowy) winien zalegalizować każdy dokument oddzielnie i następnie wszystkie dokumenty razem zeszywać tak, aby mogły być one przez prezesa sądu okręgowego zalegalizowane łącznie t. j. jedną tylko klauzulą legalizacyjną. Pism niepotrzebnych dla władz amerykańskich (np. rekwizycja, wezwania, korespondencja sądów z urzędami stanu cywilnego i t. d.) nie należy zeszywać z dokumentami.

III. Co do opłat stemplowych Ministerstwo przypomina zasady rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 (Dz. U. R. P. № 36 poz. 392):

- 1) za legalizację każdego podpisu strony należy pobrać . . . 30 groszy;
- 2) jeżeli na jednym dokumencie jest więcej podpisów niż dwa, należy pobrać 1 złoty;
- 3) za superlegalizację przez prezesa sądu okręgowego lub upoważnionego przezeń sędziego sądu okręgowego należy pobrać tyle razy po 30 groszy, ile podpisów sędziego pokoju (powiatowego) ma być zalegalizowanych;
- 4) za superlegalizację przez Ministerstwo Sprawiedliwości należy pobrać 30 groszy;
- chyba, że wypadnie zalegalizować kilka podpisów prezesa (ów) sądu okręgowego, w którym razie należy pobrać od legalizacji każdego z tych podpisów po 30 groszy;
- 5) za superlegalizację przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych należy pobrać 30 groszy;
- 6) od pełnomocnictwa prócz powyższych opłat należy pobrać 2 złote;
- 7) od protokołu pobrać należy zwykłe opłaty sądowe.

Koszta stemplowe na podstawie powyższego wyszczególnienia oblicza sędzia pokoju (powiatowy) i pobiera od stron w znaczkach stemplowych, poczem odpowiednią część w znaczkach stemplowych kasuje na zalegalizowanych przez siebie dokumentach, resztę zaś dołącza do akt, przedkładanych prezesowi sądu okręgowego, który ze swej strony kasuje odpowiednią ilość znaczków stemplowych przy swojej klauzuli legalizacyjnej, przesyłając resztę wraz z dokumentami Ministerstwu Sprawiedliwości.

Jeżeli dokumenty mają być zalegalizowane także przez Konsulat amerykański (v. ust. I działu B II), należy od strony pobrać i z dokumentami nadesłać odpowiednią sumę na koszt tej legalizacji w walucie danego państwa amerykańskiego. Opłata legalizacyjna wynosi w Konsulacie Stanów Zjednoczonych Am. Półn. 2 dolary, w Konsulacie angielskim (dla Kanady) 10 szylingów.

C. Sprawy ubezpieczeniowe.

W sprawach wdrożonych w celu wydobycia premii asekuracyjnej, którą zmarła w Ameryce osoba przeznaczyła dla zamieszkałego w Polsce obywatela naszego, postępować należy podobnie jak w sprawach spadkowych z tą zmianą, że dokumenty mają dotyczyć tylko osoby, na której korzyść zmarły był ubezpieczony.

D. Sprawy odszkodowawcze.

Odszkodowanie za nieszczęśliwy wypadek może być przyznane tylko wdowie i dzieciom nieletnim (poniżej lat szesnastu) ewentualnie także rodzicom zmarłego i tylko o tyle, o ile zmarły do utrzymania tych osób się przyczyniał. W tym celu należy postarać się o dokumenty potrzebne dla spraw spadkowych z tem ograniczeniem, że one odnosić się mają tylko do osób wyżej wspomnianych. Nadto należy osoby, roszczące sobie odszkodowanie, przesłuchać pod przysięgą na okoliczność, czy przed wyjazdem spadkodawcy do Ameryki były one wyłącznie na jego utrzymaniu, czy spadkodawca wyemigrował z kraju głównie w tym celu, aby zapewnić swej rodzinie lepsze utrzymanie, czy istotnie przysyłał on z Ameryki pieniądze na utrzymanie tych osób, w jakich odstępach czasu oraz ile sumy te przeciętnie wynosiły miesięcznie i rocznie, gdyż w niektórych Stanach wysokość odszkodowania zależna jest od wysokości sumy, jaką dana rodzina jako pomoc otrzymywała. Od tych osób należy nadto zażądać dowodów, że otrzymywały pieniądze od zmarłego (listy, w których jest wzmianka o wysyłce pieniędzy, odcinki przekazów, adresy firm, za pośrednictwem których zmarły przysyłał pieniądze i t. p.) i dołączyć do protokołu. W protokole należy zaznaczyć, że wszystkie osoby uprawnione do odszkodowania proszą, aby odszkodowanie było im przyznane i wypłacone w sumie łącznej. Do przesłuchania przybrać należy dwóch wiarogodnych świadków obznajmionych ze stosunkami rodzinnymi i majątkowymi osób, roszczących odszkodowanie.

W sprawach o odszkodowanie nadsyłają Konsulaty niekiedy także pewne formularze specjalne, które w interesie sprawy wypełniać należy jak najdokładniej; gdyby strony nie umiały dać na pewne pytanie odpowiedzi, należy w odnośnej rubryce napisać: „nie wiem”.

E. Sprawy łączne.

Jeżeli przedmiotem rekwizycji będzie równocześnie sprawa spadkowa i ubezpieczeniowa lub odszkodowawcza albo nawet wszystkie te trzy sprawy, należy dla każdej z nich sporządzić osobno wszelkie potrzebne dokumenty i oddzielnie je zeszyć i zalegalizować.

Warszawa, dnia 9 stycznia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

Dr. S. Piechocki

PISMO OKÓLNE № 963/III. A. W./25

w sprawie

obowiązku oznaczania datą przyjęcia podań, składanych przez więźniów do władz sądowych i innych.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach, Prokuratorów przy sądach apelacyjnych we Lwowie, Poznaniu, Toruniu i Katowicach i Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości doszło, że skarga kasacyjna jednego z więźniów została mu zwrócona, jako podana po upływie przepisanego terminu i że skarga ta nie była opatrzona datą przyjęcia jej od więźnia przez kancelarję więzienia.

Zważywszy, że przy obliczaniu terminów dla oskarżonych więzionych miarodajne znaczenie ma data złożenia przez więźniów podania jego w kancelarji więzienia, że przeto kancelarja obowiązana jest na podaniach, adresowanych do władz sądowych, oznaczać datę otrzymania ich od więźnia, zarządzam aby bezpośredni kierownicy więzień niezwłocznie po otrzymaniu od więźniów podań ich do władz sądowych i innych i przed skierowaniem ich według właściwości opatrywali je datą przyjęcia.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 964/III. P. W./25

w sprawie

rejestracji więźniów karnych.

Do wszystkich Panów Naczelników więzień oraz do wiadomości Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach oraz do Panów Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Warszawie, Lublinie, Poznaniu, Toruniu, Krakowie, Lwowie, Wilnie i Katowicach.

Ministerstwo Sprawiedliwości, wprowadzając system karto-tekowy rejestracji więźniów-fachowców, poleca zaprzestać nadsyłanie do Ministerstwa dotychczasowych wykazów przybyłych więźniów karnych, według wzorów wprowadzonych pismami okólnymi № 196/III. P. W./21 z dnia 6 listopada 1921 r. (Dz. Urz. № 16 z 1923 r. str. 417) i № 636/IV. P. W./24 z dnia 2 stycznia 1924 r. (Dz. Urz. № 2 z 1924 r. str. 41).

Wzamiem nadsyłanych wspomnianych wykazów, więzienia obowiązane są od 1 stycznia 1926 r. nadsyłać do Ministerstwa:

I. Na dzień 1 stycznia każdego roku kartki rejestracyjne na więźniów fachowców (znających rzemiosło) pozostających w danym więzieniu z wyrokami co najmniej rocznymi od dnia zasądzenia więźnia (nie zaś od dnia sporządzenia kartki rejestracyjnej).

Kartki sporządzone być winny w 2 kolorach:

- a) białym na więźniów zatrudnionych w więzieniu w swoim fachu i to przy robotach dochodowych,
- b) różowym na więźniów nie zatrudnionych dochodowo, lub zatrudnionych nie w swoim fachu.

UWAGA: Przy sporządzaniu kartek należy mieć na uwadze tylko więźniów-fachowców (rzemieślników i techników) z pominięciem rolników i robotników niewykwalifikowanych.

II. Nie później jak 15-go każdego miesiąca:

a) dodatkowe kartki rejestracyjne na więźniów-fachowców, przybyłych w ubiegłym miesiącu z terminami nie krótszemi niż rok od dnia zasądzenia więźnia,

b) krótkie wykazy imienne więźniów-fachowców, skazanych na karę nie krótszą nad jeden rok, ubytych w ubiegłym miesiącu w/g wzoru wymienionego w piśmie okólnym № 636/IV. P. W./24, w których zaznaczać należy imiona i nazwiska więźniów, wyznaczony wyrokiem termin ukończenia kary, oraz przyczynę zwolnienia (przetranzlokowany, zwolniony przedterminowo, zmarł, zwolniony po odbyciu kary i t. d.).

UWAGA: O ile w danym miesiącu więzienie nie miało ruchu więźniów odpowiadających danym warunkom należy o tem zawiadomić Ministerstwo.

Ministerstwo uważa za zbyt częste podkreślać konieczność nadsyłania w określonych terminach zarówno kart rejestracyjnych, jak i wykazów na więźniów ubytych, oraz sporządzania ich uważnie i starannie, gdyż od tego uzależniona jest nietylko celowość rejestracji dla umożliwienia zasilenia fachowcami siłami odpowiednich więziennych warsztatów pracy, lecz również posiadanie przez Ministerstwo dla celów statystycznych faktycznej ewidencji więźniów karnych według ich fachów.

Wzór kartki rejestracyjnej ściśle w/g treści i rozmiaru:

Więzienie	długość 10 cm.
Imię i nazwisko więźnia	
Wiek	
Specjalność	
Stopień wydoskonalenia	
Termin rozpoczęcia wyroku	
„ ukończenia „	
Stan zdrowia	
Czy jest zatrudniony fachowo w Dziale Pracy	
.....	

szerokość 11 cm.

Druki kartek rejestracyjnych odbije Dział Pracy więzienia w Rawiczu, dokąd kierowane być mogą przez więzienia terminowe zapotrzebowania.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 966/II. G. S./26

w sprawie

sposobu wystawiania asygnacyj.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więzienia oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli postanowiło, że na wypłatę uposażenia i innych należności, przewidzianych w ostatnim zdaniu § 29 przepisów rachunkowo-kasowych i w § 77 Instr. dla Kas Skarbo-

wych (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu № 45 Monitor Polski № 285 z r. 1921), mogą być wystawiane asygnacje na imię kierowników urzędów bez wskazywania imion i nazwisk tych osób z tym jednak warunkiem, że kierownik urzędu dostarczy każdorazowo właściwej kasie skarbowej urzędowe upoważnienie (pełnomocnictwo) do odbioru należności, zaopatrzone swym podpisem i odciskiem urzędowej pieczęci danego urzędu, nawet w tych wypadkach, gdy po odbiór asygnowanej sumy zgłosi się do kasy sam osobiście.

Wymienione pełnomocnictwo będzie uważane za integralną część asygnacji a zatem winno być wystawione do każdej asygnacji z osobna.

Talony takich asygnacji winny być doręczane względnie wysyłane w listach poleconych do własnych rąk kierowników urzędów a wzory podpisów osób uprawnionych do podpisywania upoważnień (pełnomocnictw) winny być dostarczane wraz z odciskiem pieczęci urzędowej właściwym kasom skarbowym.

O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 5 stycznia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 968/II. G. S./26

w sprawie

wyłączenia Generalnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów z budżetu Administracji.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więzienia oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

W preliminarzu budżetowym za rok 1926 Generalna Dyrekcja Poczty i Telegrafów została włączona do budżetu grupy B. „Przedsiębiorstwa”.

W związku z tem kasy skarbowe nie będą pobierały począwszy od dnia 1 stycznia 1926 r. na rachunek Dyrekcji Poczty i Telegrafów żadnych wpływów, należności zaś z tytułu opłat pocztowych i telefonicznych, uiszczane przez władze i urzędy z otwartych im kredytów, winny kasy wpłacać (przelewać) na podstawie asygnacji tych władz na konto czekowe P. K. O. odnośnych dyrekcji.

Wpływy, pobrane przez urzędy pocztowe na rachunek innych władz i urzędów, będą przelewane przez odnośne dyrekcje poczt i telegrafów na konta czekowe w P. K. O. właściwych kas skarbowych celem należytego zarachowania.

Wobec tego zarządzam na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 30 grudnia 1925 r. L. D. K. 14231/C. Ks., aby przy regulowaniu należności z tytułu opłat pocztowych i telefonicznych władze i urzędy wskazywały w asygnacjach numer konta czekowego w P. K. O. odpowiedniej dyrekcji poczt i telegrafów.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T

w sprawie przyjmowania na wadja i kaucje akcyj Banku Polskiego.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu L. D. O. P. 4712/I Warszawa, dnia 30 grudnia 1925 r. Okólnik Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, wszystkich Ministerstw, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższego Trybunału Administracyjnego, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Prezydium Rady Ministrów, Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Generalnej Dyrekcji Poczty i Telegrafów, Głównego Urzędu Statystycznego.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż termin przyjmowania akcyj Banku Polskiego jako wadjiów, kaucyj akcyzowych i celnych kaucyj przy zawieraniu kontraktów ze Skarbem Państwa, oraz kaucyj składanych do depozytów wszelkich instytucji rządowych, ustalony okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 13 grudnia 1924 r. L. D. O. P. 5234/I, przedłuża się niniejszym do dnia 31 grudnia 1926 r.

W wyszczególnionych wyżej wypadkach przyjmowanie akcyj Banku Polskiego winno być uskuteczniane w wysokości 75% ich wartości nominalnej. Minister Skarbu (—) *J. Zdziechowski*.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE PRUSKIM.

Prezes sądu apelacyjnego w Katowicach zamianował sekretarzami sądowymi: Ryszarda Piątka, Konstantego Lorka, Ludwika Gałęczkę, Franciszka Feluksa w Królewskiej Hucie, Józefa Maksa, Antoniego Kempnego w Katowicach, Rudolfa Stwiertnię w Wodzisławiu i Jana Bożka w Mysłowicach; podsekretarzem sądowym Wojciecha Magrysia w Rybniku; komornikami sądowymi: Feliksa Spyrę w Tarnowskich Górach, Bernarda Białasa w Mysłowicach, Franciszka Imiełę (prowizorycznie) w Tarnowskich Górach, Franciszka Loskę (prowizorycznie) w Pszczynie i Józefa Wistubę (prowizorycznie) w Katowicach; woźnym sądowym Pawła Mnicha w Królewskiej Hucie.

A D W O K A T U R A:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Zmarł:

Dr. Oskar Rosner w Białej dnia 16 listopada 1925 r. a jego substytutem ustanowiono D-ra Jana Rosnera adwokata w Białej.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Zawieszony został w wykonywaniu adwokatury na przeciąg dwóch miesięcy adwokat Dr. Emil Ax w Birczy, a jego substytutem ustanowiony został adwokat Dr. Bolesław Ehrenpreis w Birczy.